

mune ogsaa efter Mandens Død skal modtage hans Enke eller hans Børn, disse Personer, som ikke staa i nogen Forbindelse med Danmark undtagen netop gennem ham, som er død. Det forekommer mig ikke, at der er tilstrækkelig Grund dertil, og ligesom det synes mig, at man derved paatager sig en Byrde, som man med god Grund kan unddrage sig, mener jeg ogsaa, at man i Virkeligheden vil gjøre de Personer, man paa en saadan Maade vilde trække til sig, en meget slet Tjeneste. Dersom en tydsk eller fransk Kommune vilde benytte sig af denne vor Lovgivnings Bestemmelse til, naar en dansk Mand, der havde været gift med et fransk eller tydsk Fruentimmer, at sende hans Enke og Børn her over til Danmark, for at de kunde lade sig ernære her, tror jeg, at man vilde gjøre disse stoffels Menneker en overmaade slet Tjeneste dermed. Denne Bestemmelse er jeg derfor imod. Set kan jeg imidlertid derimod give det ærede Udvalg Ret i, og det er, at naar man lader det blive ved Lovudkastets Bestemmelse i den anførte Henseende, kunde man vel ogsaa gjøre en lille Forandring i Lovudkastets § 43, som omhandler det omvendte Tilfælde, nemlig at en Udlænding kommer her til Landet og vil gifte sig her, og det siges da, at han ikke kan indgaa Egtteskab her i Landet, førend han fra sit Fædreland har tilveiebragt Bevis for, at han med Familie og i Tilfælde af hans Død hans Enke og Børn i Trængsttilfælde ville blive modtagne i dette. Jeg mener, at man heller ikke her forlanger en Erklæring om, at naar denne Udlænding dør her, hans Enke og Børn da ville blive modtagne i hans Fædreland, men blot, at han faar et Bevis fra sit Fædreland for, at det, hvis han bliver trængende til Fattigunderstøttelse, vil modtage ham tilligemed hans Kone og Børn. Jeg tror heller ikke, at man vil gjøre mere danske Fattiggæster nogen som helst Skade ved at udslette den Bestemmelse af § 43, som jeg mener bør udgaa, thi jeg er overbevist om, at det ikke let vil være muligt, at nogen udenlandsk Fattigkommune vil give en saadan Attest som den, der forlanges her i § 43. Det vil vistnok allerede have store Vanskeligheder at erholde en Forsikring fra en udenlandsk Kommune i den Form, hvortil jeg vil have den indskrænket, med det Forhold, nemlig, at den vil modtage Manden med Hustru og Børn, men at den endogsaa skulde ville give en Forsikring om at ville modtage Enken og Børn ene, tror jeg ikke let er muligt. I Henhold til det Anførte skal jeg anbefale, at man forlaster Udvalgets Endringsforslag under Nr. 26 til § 25 og i denne Henseende lader det blive ved Lovudkastet.

Sonne: Ved § 29 er det første Gang at Spørgsmaalet fremkommer om visse Udgifter's Fordeling over en større Kreds. Forinden jeg imidlertid kommer nærmere ind paa disse Udgifter,

vilde jeg gjerne bede om Tilladelse til at gjøre en Bemærkning om Fattigudgifternes Fordeling i Almindelighed. I Henhold til, hvad der blev ytret ved 1ste Behandling, havde det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Brind Seibelin) og jeg ønsket at kunne foreslaa, at de halve af Fattigudgifterne blev fordelte over en større Kreds, og at den anden Halvdel blev udredet af den paagældende Kommune, for at bevare den fornødne Økonomi. Den Indvending, som kunde reises, at man ikke vilde gaa ind paa Fordeling af Udgifterne for en større Kreds, saa længe som denne Kreds ikke havde Andel i Bestyrelsen af disse Udgifter, troede vi at kunne imødegaa derved, at en allerede bestaaende Autoritet for en større Kreds, nemlig Skoleraadet, kunde overtage at gjøre Overdragelse over Fattigvæsenets Udgifter, og at Regnskabet da kunde aflægges til denne Autoritet. Paa den Maade vilde altsaa den større Kreds have en vis Indflydelse paa Udgifterne. Jeg for mit Vedkommende har den Overbevisning, at først, naar man kommer til en saadan Ordning, vil det være muligt at faae et bedre Forhold tilveiebragt mellem Kjøbstæderne og Landet, end der nu er tilfælde, saa vil den Skarphed forvinde, som nu bestaar, saa vil det Næringsbelte, der næsten som en Spændetrøje omfatter Kjøbstæderne kunne tages bort, kort sagt, først da tror jeg, at det ønskelige Forhold vil kunne komme tilfælde. Vi have imidlertid i Udvalget ingen Tilslutning kunnet faae, og derfor have vi ogsaa opgivet at komme frem med vort Forslag. De Udgifter, som omhandles i § 29, nemlig de, som foranlediges ved Forsørgelsen af de Personer, som ingen forsørgelsespligtig Kommune have, have noget tilfælles med dem, som omhandles i § 61, 62, 63 og 64 i Lovforslaget, og for hvilke en lignende Fordelingsmaade er foreslaaet. Disse Paragrafer angaa Udgifter til Dødstumme, til blinde Børns frie Undervisning og til Sindsvage. De Udgifter, som foranlediges ved, at man foruden at forsørg dem ogsaa skal have dem ind i Opdragelsesanstalter, hvor de mulig kunne blive helbredede, har Kommunen en Forpligtelse, i alt Fald en moralsk Forpligtelse til at udrede, idet den bør gjøre, hvad den formaar, for at gjøre Dødstumme og Blinde til nyttige Personer og mulig at faae de Sindsvage helbredede. Disse Udgifter ere betydelige, og naar den enkelte Kommune skal være uheldig og faae mange af dem, kunne de blive saa store, at de blive overvældende for den enkelte Kommune. Derfor er det foreslaaet, at den Slags Udgifter skulle fordeles paa Landet og Kjøbstæderne i Amtet efter Folkemængden, og mig forekommer det, at Amtet er bekvemmere og naturligere. Flertallet i Udvalget har netop bifaldet den samme Tanke, idet det har udtalt, at Byrden kunde være for trykkende for den enkelte Kommune, og har derfor forlangt, at den skulde gaa over paa den større Amtskommune. Kun for Kjøbstædernes Vedkommende skal